

Sygn. akt V KK 38/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 lipca 2014 r.,
sprawy z wniosku **K. H.**
o odszkodowanie i zadośćuczynienie za bezprawne pozbawienie wolności
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczynie
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 10 lipca 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w **W.**
z dnia 4 kwietnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć wnioskodawczynię K. H.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 r., oddalił wniosek K. H. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za bezprawne pozbawienie wolności w sprawie Sądu Rejonowego o sygn. akt II K .../07.

Po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika wnioskodawczynie Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r. (II AKa .../13), utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik wnioskodawczynie podnosząc zarzuty:

- rażącego naruszenia art. 433 2 k.p.k. a także art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak odniesienia do tych zarzutów apelacji, które kwestionowały prawomocne zakończenie postępowania w sprawie o sygn. akt II K .../07;

- rażąco błędnej wykładni art. 482 § 3 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Apelacyjny, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie stwierdzając, że jest ona oczywiście bezzasadna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawczynie jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W myśl art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. musi zatem być dotknięte orzeczenie tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji. Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez pełnomocnika wnioskodawczynie jedynie pozornie czyni zadość powyższemu warunkowi. Skarżący w ramach obu zarzutów kasacji stara się bowiem podważyć prawomocny wyrok skazujący wydany wobec wnioskodawczynie w sprawie o sygn. akt II K .../07. To zaś nie jest celem, ani też przedmiotem niniejszego postępowania. Toczy się ono bowiem w przedmiocie zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienie wolności, a nie w przedmiocie wyroku, w wykonaniu którego takie pozbawienie wolności nastąpiło.

Sąd odwoławczy wnikliwie odniósł się do wszystkich zarzutów oraz wniosków apelacji i zasadnie nie stwierdził naruszenia przywołanych w niej przepisów. Trafnie wykazał przy tym, że wnioskodawczynie została osadzona w jednostce penitencjarnej zgodnie z prawem w wykonaniu prawomocnych orzeczeń sądowych. Wypada w tym miejscu przypomnieć, że Sąd orzekający w sprawie nie był władny kwestionować prawomocnego wyroku skazującego wydanego wobec wnioskodawczynie. Dlatego też podniesiony zarzut naruszenia art. 433 2 k.p.k. i art.

457 § 3 k.p.k. przez brak odniesienia do zarzutów apelacji był *prima facie* bezzasadny w stopniu oczywistym.

Jako oczywiście bezzasadny należało ocenić również drugi zarzut kasacji wskazujący na naruszenie art. 482 § 3 k.p.k. W myśl tego przepisu, wyrok zaoczny traci moc, gdy oskarżony lub jego obrońca stawi się na rozprawę. Z akt sprawy o sygn. akt II K .../07 wynika, że wnioskodawczynie po wniesieniu sprzeciwu od wyroku zaocznego nie stawiła się na oba wyznaczone terminy rozpraw bez usprawiedliwienia (k. 262 i 278). Dlatego też wydany w sprawie wyrok zaoczny nie utracił mocy, lecz uprawomocnił się. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się bowiem, że warunkiem wywołania skutku prawnego w postaci utraty mocy przez wyrok zaoczny jest stawiennictwo oskarżonego lub jego obrońcy na rozprawie. Jeżeli jednak nie stawia się oni na rozprawie sprzeciw od wyroku zaocznego, mimo iż został uprzednio postanowieniem sądu uwzględniony, traci jakiegokolwiek znaczenie procesowe, chyba, że niestawiennictwo było usprawiedliwione (zob. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, KPK. Komentarz, t. III, wyd. 4, Warszawa 2012, s. 36-37 i powołana tam literatura; wyrok SN z 4.07.2013 r., V KK 148/13). To zaś, jak wskazano, nie miało miejsca.

Na marginesie Sąd Najwyższy zauważa, że z protokołu rozprawy z 3 września 2009 r., w sprawie o sygn. akt II K .../07, wprost wynika, że – po pierwsze wnioskodawczynie nie stawiła się na rozprawę, a jej nieobecność nie została uznana za usprawiedliwioną, po drugie – odroczenie nastąpiło wyłącznie w celu uprawomocnienia postanowienia, którym oddalono wnioski wnioskodawczynie. Dlatego też nie można wywodzić, że rozprawa w sprawie została w dniu 3 września 2009 r. odroczone, a nieobecność wnioskodawczynie była usprawiedliwiona.

W tym stanie rzeczy pozostaje stwierdzić, że kasacja pełnomocnika wnioskodawczynie, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

